

saa tror jeg, at han dog gjorde Finantserne nogen Uret. Det har aldrig kunnet være enten mit Duffe, eller jeg tror nogen foregaaende Finantsministers Duffe i og for sig at have en saa stor Reservecfond som vor som Reservecfond betragtet; thi det er aabenbart, at det vilde Landet vanskeligt komme til at behøve i denne Form. Men det maa vel fastholdes, at det er aldeles tilfældige og historiske Grunde, der have bevirket Dannelsen af den Fond, der nu kaldes Reservecfonden. Det ærede Medlem var i sin Tid med og havde en ledende Del i, at vi stiftede en Fond, som vi ikke kaldte Reservecfond, men derimod Drefunds-fonden, om hvilken det aldrig var paatænkt, at den skulde være en Reservecfond, men hvis Mening og Tanke var at give Statskassen et aarligt Udbytte gennem Renterne af samme. Denne Fond var oprindelig paa 30 Millioner eller noget derover, og en Del af den er senere gaaet over i Reservecfonden og hedder nu altsaa Reservecfond, men selvfølgelig har det aldrig været ment saaledes, at der just skulde behøves saa stor en Fond som Reservecfond for Finantserne. Fonden har stadig væsentlig maattet betragtes som bestemt til at afholde en Del af Statsudgifterne. Og dernæst maa det erindres, at vor nuværende saakaldte Reservecfond som en anden meget væsentlig Bestanddel indeholder det Bedelag, som vi have faaet, fordi vi i 1864 overtog hele Monarkiets Gjæld. Dette Bedelag kan jo dog ligesom kun opfattes som Rilde til en aarlig Indtægt, ved hvis Hjælp vi formindste den Renteudgift, som vi nu have paa Grund af, at vi, som sagt, have overtaget hele Monarkiets Gjæld i Stedet for, at vi kun burde have overtaget vor egen Kvotadel deraf. Var Forholdet ved Fredslutningen i Wien i saa Henseende blevet saaledes ordnet, som det i og for sig var det Naturligste, men hvad der i praktisk Retning vilde have været mere ubehageligt og uheldigt, nemlig saaledes at Hertugdømmerne havde overtaget $\frac{2}{5}$ og Kongeriget $\frac{3}{5}$ af Statsgjælden, vilde Striden, forsaavidt angaar denne Del af Reservecfonden, der udgjør over 20 Millioner Rd., være falden ganske bort. — Men det er Sagen, og det maa vi påse nøie paa, at

der i at have saadanne Penge i en Fond ligger en Fristelse for Rigsdagen til at vægre sig ved at udrede Skatter og til at sige: „Lad os hellere ty til Fonden; der have vi jo en stor Pøse at tage af“. Denne Fristelse, mine Herrer, er uhyre farlig, og den bør vi vel vogte os for. Og det er nu ganske vist netop Noget, der har overrasket mig ved det ærede 5te kongevalgte Medlems Foredrag, at jeg tidligere har maattet antage at have en Bundsforbåndt i ham, saasnart jeg vilde vaage over disse Statsmidler, der ligge hen og aldeles tilfældig have faaet den Form, som de have, medens jeg nu ser, at jeg i saa Henseende har taget feil. — Jeg har selvfølgelig aldrig negtet, at en Betaling af Gjæld er et Fremskridt. Det kunde ikke falde mig ind. Jeg har selv mange Gange sagt noget lignende, saa at det aldrig kunde falde mig ind at negte det. Men hvad jeg har paastaet og fremdeles paastaar, det er derimod, at det er urigtigt, naar man ved enkelte særlige Leiligheder paa Grund af overordentlige Omstændigheder har sluttet et Laan, som er paa Afdrag, at man da vil stifte nye Laan eller paa anden Maade nedsette sin Formue for at præstere disse Afdrag. Man kan naturligvis blive nødt dertil, og vi have været nødt til efter Krigen i 1864 at gøre det. Jeg tror heller ikke, at vi nu kunne stille den Fordring til Skatheyderne, at Principet i sin Renhed skal opretholdes — ingenlunde —, men jeg siger, at det Modsatte skal man kun lade sig drive til af Nød, og at man derimod saavidt muligt skal opretholde den Grundsaetning, at den Amortisation, som er kontraktmæssig betinget ved et Laans Stiftelse, skal udredes af de løbende Indtægter og ikke gennem nye Laan. Det er visst netop det Standpunkt, hvorfra, og den Tanke, hvori disse Laan oprindelig ere blevne stiftede, nemlig det, at man skal betale tilbage i de gode Aar, hvad man under særlige Omstændigheder er kommen til at forringe sin Status med. Man har villet fordele de store Udgifter, som man er bleven nødt til at underkaste sig, paa et vist Antal Aar, og derfor har man stiftet et Laan med Amortisation; men det bør derfor ogsaa dækkes af de løbende Ind-